

Α Δ Υ Ν Α Μ Ι Α

Τὸ κάθε ὀλόχαρο πλᾶσμα τοῦ κόσμου,
 Μ' ὅλη τὴ νεότη του, τὴν ἐμμορφιά·
 'Μπορῶ ὀλοζώντανο νὰ φέρω ἐμπρός μου,
 'Στὸν νοῦ, 'ς τὰ μάτια μου 'σὰν ζωγραφιά.

Μὰ σέν', 'Αγάπη μου, ὅσο ἂν θελήσω,
 Τοῦ κάκου κι' ἄδικα χάνω καιρό·
 Τὴν ἐμμορφάδα σου νὰ παραστήσω,
 Δὲν ἔχω δύναμι, δὲν ἔμπορῶ.

Τί κρίμα! ἡ μοῖρά μας ἡ ὀργισμένη
 Κατάραν ἄδικη μᾶς ἔχει 'πῆ!
 "Ὅ,τι 'ς τὰ στήθη μας 'σὰν ἄστρο μένει,
 'Στὸν νοῦ νὰ σβύνεται 'σὰν ἀστραπή.

Γ Ε Ω Ρ Γ Ι Ο Σ Δ Ρ Ο Σ Ι Ν Η Σ
